



Jekleničke

Glasilo učencev OŠ koroških jeklarjev

junij 2016



Marcel Adam, 1. b

Spet ste bili vse leto pridni, se učili in ustvarjali. Drobec tega, kar ste ustvarili, zapisali, narisali, smo strnili v letošnje Jekleničke. Vaše glasilo. Tudi v naslednjem šolskem letu si želimo vsaj tako bogatega, narobe ne bo, če bo še bogatejše.

Jekleničke morajo biti odsev dogajanja v celem šolskem letu.. In če je to pestro in bogato, ni časa za dolgčas. To pa je veliko vredno.

Jasmina Pečovnik

NAŠI PRVI

Naši prvi ... Kako šolo, učitelje in še kaj doživljajo naši letošnji »prvčki«? :-)

Kako si preživel svoj prvi šolski dan?

Neža: »Peli smo eno pesem Mesec september. Jedli smo torto.«

Julija: »Pričakovala sem A, sem pa B.«

Aldin: »Pričakoval sem B, sam pa A.«

Arialda: »Preživela sem ga fajn. Spomnim se, da smo prvi dan risali v jedilnici mame.

Kaj meniš o svojih učiteljih?

Tia: »Malo je huda, če smo sitni.«

Julija: »Obe mam ful rada. Če se nam mudi in če smo poredni, zakriči, drugače pa sta ful fajni. Mene nasmeji, ko ji šteka njena tabla.«

Neža: »Meni se zdi v redu. Včasih me pohvali, če kaj novega pokažem.«

Aldin: »Meni se zdita fajna, ko se razjezita, pa ne preveč. Včasih se name razjezita, ker klepetam.«

Katarina: »Meni se zdita učiteljici fajn, ko se pa razjezita, pa se mi ne zdita toliko fajn.«



Niki Milošević, 1. b

Ali se ti zdi v šoli bolje kot v vrtcu?

Vsi: »Bolje je v šoli kot pa v vrtcu!«

Aldin: »Fajn.«

Arialda: »Malo pogrešam vrtec.«

Tia: »V vrtcu je bilo fajn. Pojštre smo meli v vrtcu in smo samo to skoz hotli.«

Julija: »V vrtcu se mi je zdelo fajn, sam smo imeli veliko odmorov, v šoli se naučimo več.«

Katarina: »Malo mi je bilo dolgčas, ker nismo meli kaj tk bolj za delat. V vrtcu nismo smeli iti ven, zdaj pa lahko.«

Neža: »Meni je povsod fajn. Rada sem se igrala v kuharskem kotičku. Malo pogrešam vrtec in vzgojiteljice. Enih ne vidim, ker so šle drugam delat. Kuharski kotiček pogrešam malo.«

Katarina: »V vrtcu nismo imeli igrišča. Imam ponija Sivko.«

Julija: »Imam veliko vzdevkov.«

Kaj je v šoli drugače kot v vrtcu?

Neža: »Bolj je fajn. Pa u vrtcu smo imeli bolj čas za igrat, tu se pa tudi naučimo kaj.«

Arialda: »Ja, saj je fajn, samo v vrtcu smo imeli kuharski kotiček, tu pa ne, to ni fajn. Drugače je pa super, ko se kaj naučimo.«

Aldin: »Jaz znam že celo abecedo, knjige znam že brat. Najraje take o živalih. Pa nemščino se učim.«

Julija: »Jaz tudi znam po nemško in brat.«

Katarina: »Pisane črke že znam, pa se jih sploh nismo učili. Pa po bosansko govorim, ker imam sestrično tam.«

Mi zaupate, katere so vaše najljubše živali?

Julija: »Najrajši imam konje. Imam tudi svojega pravega konja.«

Neža: »Jaz pa samorože pa mavrične vile imam rada.«

Katarina: »Jaz tudi samorože pa pse pa muce pa vse živali.«

Arialda: »Ja, pa želve, tudi Ninja želve. Vsak vikend jih gledam.«

Katarina: »Risanke jaz tudi vedno gledam, pa Mia in jaz je tudi fajn.«

V nekaterih risankah je veliko čarovnije, a ne?

Julija: »Ja, samo jaz ne verjamem v čarovnijo, ker ni resnična. Ne more biti resnična. Razen ko ima čarovnik predstave, ko potegne zajčka iz klobuka.«

Katarina: »Pa saj to je čarovnija, kako bi mu pa drugače uspelo?«

Neža: »A misliš, da res zna čarati?«

Aldin: »Ja, mislim, da, no ...«

Arialda: »Jaz pa mislim, da obstaja čarovnija, ker sem jo že videla.«



Neža Poberžnik, 1. b

MOJ SVET

O vsakem in o vsem, kar nas spremlja na naši poti, ljudje razmišljamo. In včasih o tem kaj tudi zapišemo. Naši učenci so se tokrat razpisali o svojih starših, starih starših, šoli, ljubljenskih, stvareh, ki jih lahko vsak dan opazujejo, zapisali so, kako preživijo dan, kaj radi berejo in še kaj ...

Pri babici imamo tigrastega mačjega samčka. Ime mu je Tiger. Je že kar velik. Star je že skoraj dve leti. Ima zelene oči ter rožnat smrček. Pod brado ima belo liso. Je sivorjave barve s črnimi progami. Njegova dlaka je kratka. Ima ostre kremplje in dolg rep. Je koristen, ker lovi miši. Najraje spi na kavču. Hranimo ga z briketi. Na tačkah ima blazinice. Zelo je hiter.

Julija Mežnarc, 3. K



Lucija Fortin 4. K



Larisa Capl Cvetkovič, 4. K

Mojemu psu je ime Šon. Šon ima ovalno glavo. Tudi telo ima ovalno. Pod telesom ima dva para nog. Šon hodi po vseh štirih. Živi v hiši, a je tudi zunaj. Hrani se s suho pasjo hrano. Sam se ne more razmnoževati, lahko pa se s psičko. Šon nam dela krajši čas, z njim se igramo. Njegova posebnost je, da ko kdo pride domov, laja pred omaro s piškoti, dokler ne dobi pasjega piškota.

Leni Vetter, 3. K

Moji psički je ime Tesi. Pokrita je z rjavo dlako. Ima trikotna ušesa in košat rep. Njen smrček ima obliko srčka. Je mala in njene tačke so kratke. Rada se podi za mucami. Živi na kmetiji. Obožuje brikete in svež domač kruh. Je zelo priden čuvaj, saj ji nič ne uide.

Klemen Kotnik, 3. K

Moji psički je ime Bistra. Pokrita je z daljšo dlako. Je črno-bele barve. Po glavi je črna, gobček pa ima bel. V gobčku ima ostre zobe. Oči ima črne barve, nad njimi pa ima rjavo dlako. Tačke ima bele barve. Rada hodi na sprehode v gozd, še raje pa počiva doma na fotelju.

Eva Božič, 3. K



Vita Švajger, 4. b

Žana Fink, 4. b



Naša psička je nemška ovčarka. Ime ji je Kala. Je svetlorjave barve. Ima pokončna ušesa in velik smrček. Telo ima podolgovato in malo preobilno. Ima dolg rep. Ima približno 50 centimetrov dolge noge. Na nogah ima blazinice in kremplje. Zelo je hitra in rada se lovi. Živi na kmetiji, v svoji uti. Rada je vse – od briketov do sadja. Pri nas je, da opozarja na obiskovalce in za družbo. Stara je že deset let in malce naglušna. Zato včasih koga prepozno opazi in zalaja, ko je obiskovalec že čisto blizu. Zato koga tudi prestraši.

Jera Burjak, 3. K

Naši najbližji ... Kakšni so, kaj vse so doživeli in preživeli, ko so bili mladi, kakšni so v očeh otrok ...

Moji mamo je ime Janja, piše se Herman. Stara je 32 let in je po poklicu šivilja. Visoka je 165 cm in tehta 80 kg. Ima okrogel obraz, ki ga krasijo rjavi lasje. Oči ima zelenorjave. Njene obrvi so rjave barve. Nos ima ozek in kratek ter posut s pegami. Ob ustnici ima lepotno piko. Ko gre v službo, je oblečena v modre kavbojke in pisano majico. Obute ima črne čevlje na vezalke. Doma pa ima najraje oblečeno trenirko ter obute črne adidaske. V prostem času peče domač kruh in hodi na gasilske vaje. Njen najljubši hobi je lov in zato gre rada v naravo opazovat živali.

Maruša Herman, 3. K



Tai Glazer, 1. b



Manca Lorber, 1. a

Arialda Mustafić, 1. a



Moja mama mi vedno da vroč poljub, ko grem spat. Moja mama je kot biser. Nikomur je ne dam. Tudi ko me razjezi, je še vedno moja mama. Včasih sem ljubosumna, ko cartla mojo mlajšo sestrico. Mama je najlepša, ko se smehlja. Nikoli je ne dam nikomur.

Katarina Mlačnik, 3. K

Moja mama me ima rada. Vedno mi da vroč poljub. Ko se igram, se mi pridruži pri igri. Mama mi da vse, kar si zaželim. Moja mama je kot sonce, ki sveti name, jaz pa sem njen biser. Mama mi pomaga pri domačih nalogah. Če se skregava, me srček boli, saj je ona moja edina mama in jo imam najraje.

Nika Pavše, 3. K

Moji mami je ime Petra, piše se Penec. Stara je štirideset let. Po poklicu je profesorica. Visoka je 164 cm. To pomeni, da ni prav visoka. Nikoli nam ne pove, koliko tehta. Ima pa bolj okrogel obraz in srednje dolge svetle, ravne lase. Njene oči so ozke in sivomodre, trepalnice pa so temne. Njen nos ni posebej velik, usta pa so zakrivljena. Gub še nima veliko. Kožo ima svetlo. Najraje se oblači v hlače in majico ter nosi čevlje z nizko peto. Liči se samo, kadar gre na kakšno zabavo. Zelo rada jo gledam, kadar se smeji.

Neža Penec, 3. K



Urh Miklavc, 1. b

Opisal bom svojega očeta, ki mu je ime Slavko, piše se Šumah. Star je 43 let. Po poklicu je avtomehanik in ima svojo delavnico. Visok je 178 cm in tehta 100 kg. Njegova glava je velika in jajčasta. Je svetlolasec in ima kratke, urejene lase. Njegova koža je svetla in njegov izraz je vedno vesel. Oči ima poševne in majhne, so modre barve. Njegov pogled je prijazen. Ima goste črne obrvi. Na njegovem čelu so vidne brazgotine, ki so posledica prometne nesreče. Večino časa je oblečen v delovno obleko ter delovne čevlje. V prostem času nosi športna oblačila. Na svojega očeta sem ponosen in želim si iti po njegovih stopinjah.

Nik Šumah, 3. K

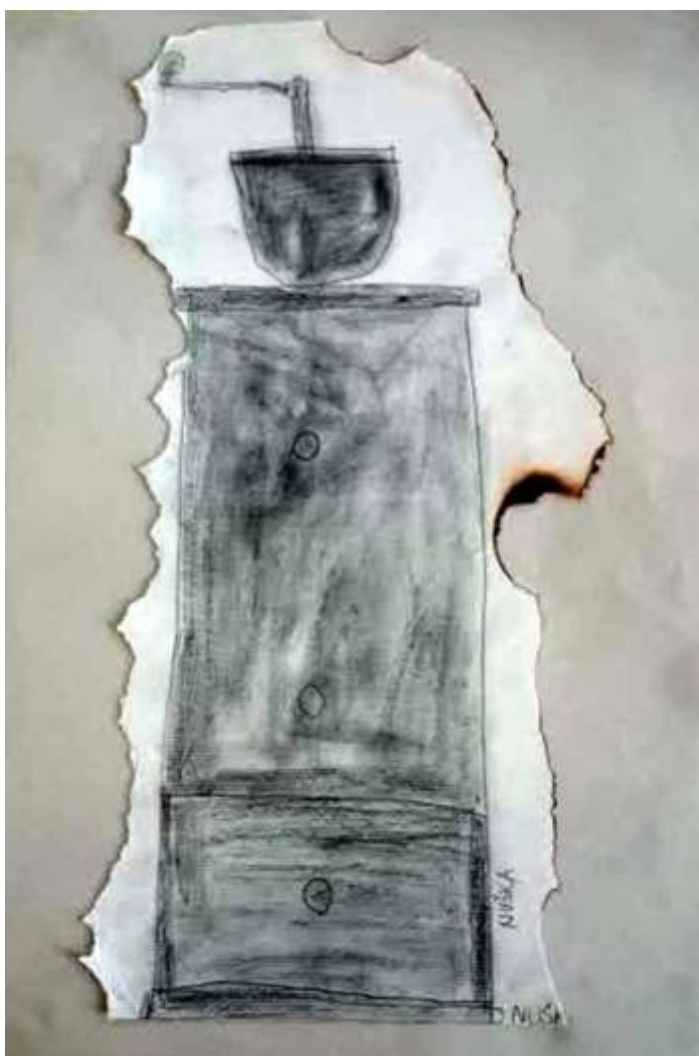
Moja mama je prijazna in ljubeča. Vedno mi pomaga, če česa ne razumem. Včasih se skregava in potem mi je žal. Ima zelo lepe rjave lase. Ko pridem domov., je kosilo že pripravljeno. Imam jo zelo rada in vem, da ima tudi ona mene. Vedno mi da vroč poljub.

Eva Božič, 3. K

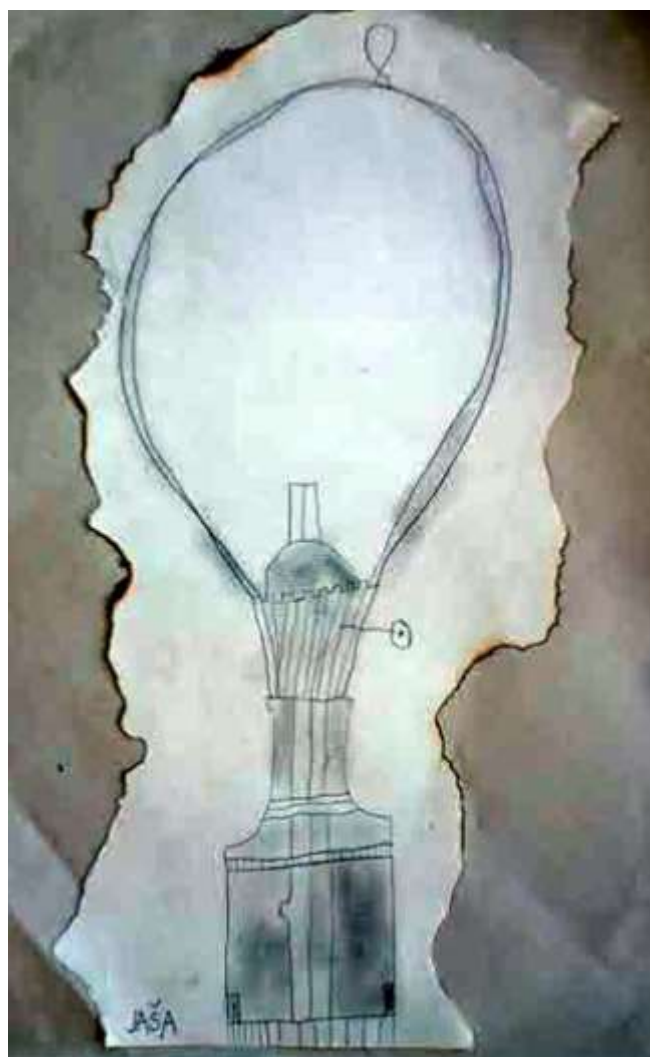
POT IZ ŠOLE

Moja babica je hodila v šolo 3 kilometre daleč, nekaj poti po gozdu, nekaj po travnikih. Nekoč sta s sošolko Dragico na poti iz šole šli nabirat zvončke. Ker pa nista vedeli, koliko je ura, sta domov prišli veliko prepozno. Mama je bila zelo jezna. Moja babica pa je bila žalostna, ker je povzročila mami toliko skrbi.

Julija Mežnarc, 3. K



Nuška Uršej Marinč, 1. a



Jaša Rožej, 1. a

POLŽI NA AVTU

Bil je grd deževen dan, ko moj ata in njegov brat nista imela kaj delati. Naenkrat jima je šinila v glavo ideja, da bi nabirala polže. Ideja je bila genialna! Nabrala sta jih polno kartonsko škatlo. Ker so bili doma v bloku, jima ata polžev ni pustil nesti v stanovanje. Pustila sta jih v škatli in odnesla pred blok. Polži so bili sluzavi in škatla kartonska, zato so bili polži zjutraj, ko je šel ata v službo, na avtomobilu. Bilo jih je okoli 200. Posledice vas zagotovo ne zanimajo :-)

Matevž Knez Kadiš, 3. K

ŽIVINA JE REKLA: »GREMO MI PO SVOJE.«

Babica mi je pripovedovala o paši živine in prigodi, ki se ji je zgodila. Ko je pasla živino, ji je ta ušla na sosedovo dvorišče. Vsa zadihana je prihitela po njo, da bi jo nagnala nazaj domov. Takrat pa jo je sosed začel žaliti, da je lenoba: Dejal je tudi, da mu bo moral njen oče povrniti škodo, ki so jo napravile krave, saj so pojedle nekaj pese. Tedaj pa je babica vsa objokana rekla, da tudi oni niso vrnili tistih 50 kilogramov ječmena, ki so ga bili dolžni. Takrat je sosed zarobantil: »Poberi se, krota, domu!«

Klemen Kotnik, 3. K



Martin Vrabič., 4. b

Kaj vse lahko človek doživi v enem dnevu?! Običajni dnevi so bolj kot ne enaki eden drugemu. Kakšni so običajni dnevi nekaterih tretješolcev? In zakaj nekateri dnevi drugošolcev niso običajni?

Zjutraj vstanem, se oblečem in umijem. Pojem zajtrk, nato me dedek odpelje v šolo. Po končanem pouku me pride iskat dedi in me odpelje domov. Takoj, ko pridem domov, naredim domačo nalogo, nato pojem malico. Moj kuža Roksi me že težko čaka, da ga peljem na sprehod. Ko je bil sneg, sem se sankala. Ko odprejo drsališče, se grem drsat s prijateljicami. Ko pridem domov, še nekaj časa berem. Po večerji se umijem in oblečem v pižamo. Preden grem spat, lahko gledam še televizijo.

Eva Rožen, 3. K



Tinka Ivartnik, 3. K



Jera Burjak, 3. K

Zjutraj me budilka zbudi ob sedmih. Nato vstanem in grem na stranišče. Potem pojem zajtrk, se oblečem, si umijem zobe ter se počestim. Vzamem šolsko torbo in grem v šolo. Po pouku naredim domačo nalogo. Ob pol dveh grem domov. Doma pojem kosilo, ki mi ga skuha babica. Ko prideta ata in mama iz službe, grem v glasbeno šolo. Ko pridemo domov, pojem večerjo. Potem se umijem in oblečem pižamo. Mama mi prebere pravljico za lahko noč. Potem grem spat.

Tinka Ivartnik, 3. K

SPREHOD

Bil je sončen dan. S sestro sva odšli na sprehod. Za nama je tekla najina psička Etta. Videle smo zajčka. Odšle smo naprej in zagledale lisico. Lisico pa je bilo strah, zato je odšla nazaj v gozd. Približevala se je noč in sonce je izginjalo. Odšle smo domov.

Klara Hudopisk, 2. K

JEŽ

Bila sem doma. Zaslišala sem pasje lajanje. Šla sem ven. Videla sem ježa, ki je bil v pasji uti. Šla sem opozoriti starše. Mama je spala. Sama sem šla ven. Rešila sem ježa in ga dala v gozd. Jež je lepo šel naprej. Bila sem zelo srečna, ker sem ga rešila.

Klara Hudopisk, 2. K

ŠLA SEM V PARK

Bilo je lepega popoldneva, ko sem šla v park. V parku je bilo veliko ljudi s psi. Na drevesu sem zagledala veverico in pred mano je skakljal zajec. Ko me je mama prosila, da gremo domov, je bilo zabave konec. Doma sam bila še malo na svežem zraku. Po nekaj minutah je prišla na obisk moja sosedka Nina. Malo sva se igrali in skakali na trampolinu. Potem pa je po Nino prišla mama. Jaz sem morala nato v hišo spat.

Alja Žohar, 2. K

MUCKA

Z družino smo odšli na Uršljo goro. Ko smo prišli na vrh, sem videla mucko. Prišla je k meni in veselo zamjavkala. Pogledala sem njene majhne muce in videla, kako so srčkane. Pogledal jih je tudi mlajši bratec Maksi in takoj so mu bile všeč.

Izza Erjavec, 2. K



Emrah Šabić, 1. b

V GOZDU

Zgodilo se je pomladnega jutra, ko sem šel v gozd. Videl sem srnico. Imela je pike. Potem je iz grma priskakljal zajček. Bil je bele barve. Pobožal sem ga in šel domov. Doma me je čakalo presenečenje. Za kosilo smo imeli palačinke.

Vito Kambur, 2. K

ČRIČEK

Zjutraj sem šla na travnik z bratom. Zaslišala sva črička. Dobila sva palico in jo potiskala v luknjo. Čiček je prilezel ven. Skočil mi je na roko. Potem je skočil nazaj v luknjo. Videla sva tudi rože. Nabirala sva marjetice, vijolice in zvončke. Začelo je deževati in sva šla v hišo.

Neža Ovnič, 2. K

MAJA SREČA ČEBELARJA

Maja je šla na sprehod. Sprehodi se je do travnika, polnega pisanih cvetlic. Na cvetlicah je opazila čebele, ki so nabirale cvetni prah. Nato se je odločila, da bo sledila eni od čebelic. Čebelica jo je pripeljala do čebelnjaka, polnega barvitih panjev. Pri čebelnjaku je bil gospod, ki je bil čebelar. Maji je razložil, kako čebelice iz cvetnega prahu naredijo med. In za darilo ji je dal kozarec slastnega medu.

Alina Šipek, 2. K

OPAZOVAL SEM ŽIVALI

Odločil sem se, da grem na travnik. Odpravil sem se do travnika. Tam sem videl ježa. Nekaj časa sem ga opazoval. Potem sem zagledal medveda, ki je lizal med. Jelena sem opazoval, kako je obiral listje z dreves. Zaslišal sem kukavico. Še malo sem ležal na travi in šel domov.

Jošt Jevšnikar, 2. K



Tia Mori, 1. b

NA URŠLJI GORI

Šel sem na Uršljo goro. Bil sem na pol poti, ko sem videl divjega petelina. Ko sem prišel gor, sem videl skale, rožice in druge stvari. Potem sem videl metuljčka. Bil je živih barv. Po nekaj minutah sem videl najlepše rože. Nisem jih mogel spustiti z oči. Bile so turkizno modre pa tudi turkizno zelene. Ura je stekla in šel sem domov.

Elija Pacek, 2. K

Kdaj, če ne v otroških letih, naj človek počne neumnosti? Saj veste, ko je starejši, se to ne spodobi. Ampak – otroške neumnosti so velikokrat majhne in nedolžne, neumnosti odraslih pa lahko spremenijo svet. Pa ne na bolje. In mi se jezimo ter zgražamo nad neumnostmi otrok?! Le kaj razmišljamo?!

Bilo je v 1. razredu. Ob koncu januarja. Pač nisem imel česa početi, pa sem se odločil spotikati sošolce. Na srečo nisem spotaknil nikogar. Starši so pa vseeno morali podpisati obvestilo razredničarke.

Žiga Hancman, 3. b

Ker sem se razjezil, sem čez balkon vlil celo vedro vode. Nek sosed me je pa potem nadrl.

Belmin Džebić, 3. b

Svojega prijatelja sem polila z vrelo vodo.

Kaja Kadiš, 3. b

Bila je šolska proslava in z Janom sva se dolgočasila. Šla sva v klet in potikala sva se po šoli.

Gal Jamnik, 3. b

Z bratom Galom sva se igrala na dvorišču. Gal se je nato zaklenil v hišo k mami. Udaril sem po steklu na vhodnih vratih. To je počilo in se razbilo.

Andraž Gangl, 3. b

Pobegnila sem iz učilnice in se po šoli potikala s tremi prijatelji.

Hana Džambić, 3. b

Neumnost je, da sem predolgo na računalniku. Vsak dan. In potem me ata, mama in brata kregajo. Potem igram še igrice na telefonu. Pa še tv gledam predolgo.

Leon Dražnik, 3. b

Jaz še nikoli nisem naredila kakšne neumnosti. Doma včasih ne ubogam staršev. Včasih nočem iti ven na zrak, ker hočem doma igrati računalniške igrice. Mama ne pusti tega in moram potem vseeno ven.

Sara Paradiž, 3. b



Žan Petrič, 1. b

Poustvarjanje je pri pouku književnosti lahko naporna reč. Ni in ni idej, ko pa se komu vendarle posveti, nastanejo zanimive reči.

Tilen Kaker, 3. K

RONJA NA POTEPU

(domišljajska zgodba na osnovi odlomka Ronja, razbojniška hči)

Nekega dne je Ronja šla v gozd. Tam je srečala škrate. Vprašali so jo, kaj dela čisto sama v gozdu. Povedala jim je, da malo raziskuje gozd. Pogovarjali so se, se smejali, občudovali gozd, reke in rožice. Vse to jim je bilo zelo všeč. Vsega tega prej niso opazili, ker so vedno nagajali in zganjali norčije. Ronja jim je bila zelo všeč, zato so sklenili, da ne bodo več tako poredni. Prihajala je vsak dan k njim, da so se družili. Očetu pa je povedala, da škratje niso tako nesramni, kot misli in da so njeni prijatelji.

Tanja Navodnik, 4.K

RONJA NA POTEPU

(domišljajska zgodba na osnovi odlomka Ronja, razbojniška hči)

Oče je Ronji povedal vse potrebno, preden se gre potepat po gozdu. Nato je Ronja odšla. Ko je odšla, je s sabo vzela svojega psička Cofa. Ronja se je držala navodil svojega očeta. S Cofkom sta hodila in se zelo zabavala. Po nekaj urah sta prišla do majhne vasice, kjer je spoznala fanta Žana. Vsi trije so nadaljevali pot. A na poti se je Cofko poškodoval. Zlomil si je prednjo desno tačko. Ronja je hitro stekla po zdravilne liste, Žan pa je medtem pazil kužka. Obvezala mu je nogo in Cofko je po nekaj mesecih ozdravel.

Ronja je odrasla in kdo ve, ali se je kdaj s svojima prijateljema vrnila v vas, kjer so se spoznali.

Larisa Capl Cvetkovič, 4.K





Leni Vetter, 3. K

VEZALKINE SANJE

(nadaljevanje zgodbe)

Peter je zadnji čas, preden je dal rezance kuhat, opazil vezalko. Pobral jo je in jo odložil na mizo. Z mize je padla na tla, tam pa jo je muca, vsa vesela, vzela za svojo igračo. Vezalka pa ni bila tako zadovoljna, ker jo je muca grizla. Takrat se je zbudila, ker si je Peter obuval čevlje in se trudil, da bi si zavezal vezalke.

Tanja Navodnik, 4.K

VEZALKINE SANJE

(nadaljevanje zgodbe)

Vi že veste, da je vezalka pristala v loncu z rezanci. Ampak, ali veste, da rezanci niso bili za v juho, ampak za na pico? Takoj, ko je vezalka videla, da gre v picerijo Debeli štumpf, je hotela pobegniti. Ali ji je uspelo? Mislim, da ne, ker sem včeraj jedel pico z dostave in sem videl vezalko, ki je skakala po pici. Verjetno je plesala disko. Nato pa – vuuuš skozi vrata v moje čevlje. Za konec pa še to: nikoli ne morete imeti bolj zavozlanih sanj!

Aljaž Mlekuš, 4.K

Julija Mežnarc, 3. K



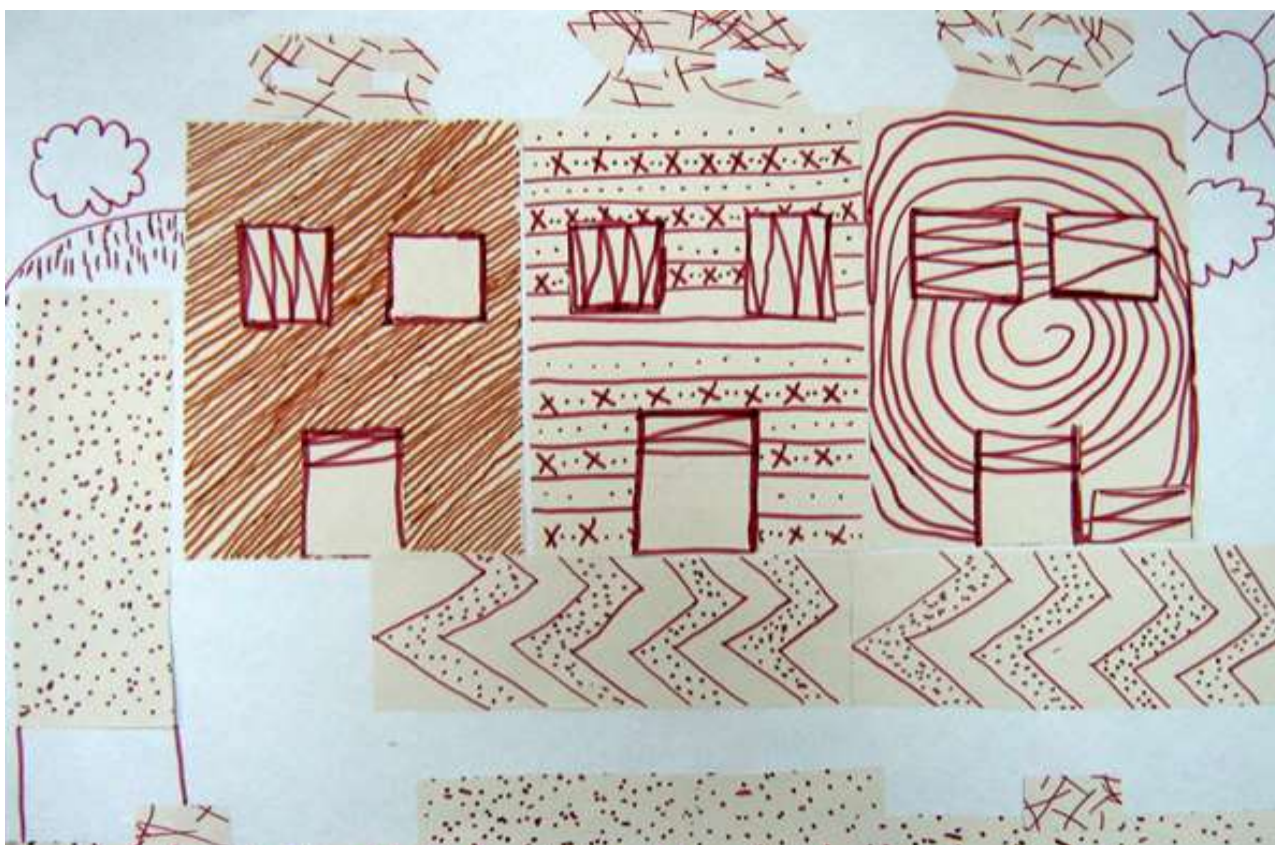
Osnovnošolski detektivi v akciji ...

Sem detektivka Tina in danes vam bom predstavila svojo prvo detektivsko prigodo.

Bila je nedelja in s tem tudi moj najljubši dan v tednu. Ko sem šla v cerkev k maši, je bilo še čisto vse v najlepšem redu, ko pa sem prišla domov, se je začelo dogajati čudo nad vsemi čudesi. Štiriperesno deteljico sem našla, zdelo se je, da je rasla na pločniku, nič zemljice, nič druge travice. Pred mano je hodil mož. Bil je zakrit, le obraz je bil na svetlobi. Ustrašila sem se in raje kar počakala, da je odšel. Ko sem si ogledovala deteljico, sem razmišljala, ali je ni morda na tla prilepil tisti mož. Ko sem se odločila, da ga bom zasledovala, se je ob meni ustavila neka gospa, še nikoli je nisem videla. Vprašala me je nekaj čudnega, nisem ji odgovorila. Vzela sem deteljico in odšla za možem. Tekla sem, kolikor so me nesle noge in sem ga končno našla. Zasledovala sem ga do stopnic in še dlje, odšel je v neko čudno stavbo. Nisem bila prepričana, ali je blok ali stolpnica. Odločila sem se, da grem raje domov. Tam sem natančno opazovala deteljico. Na njej so bili čudni prstni odtisi in nekakšna zarežica. Dve uri sem s tisto deteljico sedela za mizo, nato sem odšla h kosilu. Po juhi in špagetih sem se vrnila k deteljici. Nisem vedela, kaj bi – ali naj jo odnesem na policijo ali ne. Odločila sem se, da bom skrivnost ohranila zase. Odšla sem na igrišče in malo raziskovala, da bi našla še kaj, povezano z deteljico. Doma sem si jo potem še nekaj časa ogledovala. Ko sem slučajno pogledala skozi okno, sem zagledala tistega moža, ki sem ga prej zasledovala, tokrat je imel s seboj majhnega otroka, ki je gledal v pločnik, kot da nekaj išče. Zazdelo se mi je, da išče deteljico, ki sem jo odnesla jaz. Oddivjala sem po stopnicah navzdol, a sem ugotovila, da sem deteljico pozabila. Takla sem ponjo in jo nesla otroku. Povedal mi je, da je očeta prosil, naj zanj posadi deteljico na pločniku. Zdaj sta prišla pogledat, pa je ni bilo več. Rekla sem mu, da jo lahko posadi v zemljo, ne pa na pločnik. Ko sem odhajala domov, sem bila vesela, da sem rešila svoj prvi detektivski primer. Zdelo se mi je, da sem slavna detektivka. Za mano je bil čuden dan. Medtem, ko sem gledala filme, je pozvonil zvonec. Bil je tisti otrok, zahvalil se mi je, saj če ne bi bilo mene, tudi njegove deteljice ne bi bilo več.

Tina Kalajžič, 6. a

Bastian Marić, 4. b



Julija Rapac, 1. b

Še danes se dobro spominjam svojih detektivskih primerov iz preteklih let. Eden izmed njih pa mi je posebej ostal v spominu in bi vam ga rada predstavila.

Nekega mračnega petka, ko sem se zvečer vračala iz službe in ni bilo nikjer nikogar videti, sem pred vrati svojega doma zagledala paket. Odnosla sem ga v hišo in ga odprla. V njem ni bilo ničesar, le na dnu je bil pritrjen listek z napisom: »Če še nisi



slišala zame, pa še boš! 00-5-53.« Nisem vedela, kaj naj bi to pomenilo, iskreno – bila sem malo prestrašena. Prvič sem slišala za to kodo oz. karkoli naj bi že to bilo. Odločila sem se, da bom listek shranila, nato pa sem odšla spat. Naslednji dan so mi v službi dodelili nalogo, naj poskušam priti na sled banditu, ki je včeraj ponoči oropal banko. Sprejela sem nalogo in se takoj napotila na mesto zločina. Tam nisem našla ničesar razen koščka blaga neznane znamke. Napotila sem se v trgovino z oblačili, ki je stala čez cesto. Tam se je uganka še bolj zapletla, saj nisem našla prodajalke, trgovina je bila prazna, na mizi pa listek z napisom: »Torej si pripravljena rešiti primer? Mislim, da ti ne bo uspelo! 00-5-53.« Torej za vsem tem stoji sita oseba! Takoj sem odšla raziskovat kodo in odkrila, da se je pojavila že v Franciji, Italiji ter tu, v Sloveniji. Koda je uporabniško ime, uporabnik pa je komentiral video o neznani tolpi, in sicer: »Dobri ste, a ne najboljši!« To so bile vse informacije o tem, nato pa sem se odpravila raziskovat blago. Odkrila sem, da je vredno okrog dva do tri milijone evrov, izdelujejo pa ga v trgovini sami. Nekaj časa sem še sledila banditu, dobivala raznorazne namige itd. Na koncu pa sem ga videla. Videla sem tega človeka, ki mi je mesece povzročal težave. V žepu sem imela lisice in začela sem teči za njim, da bi ga lahko aretirala in izročila policiji. A vse zaman, saj je pobegnil. Naslednje jutro sem dobila pismo. Odprla sem ga in prebrala. Pisalo je takole: »Dobro jutro! Kaj si mislila, da me lahko ujameš? No, spodletelo ti je. Čeprav ... Veš, rad bi se upokojil iz svojega novega hobija – ropanja. Verjetno se že ugotovila, da sem si bogastvo naropal že v Italiji in Franciji, zato se zmeniva takole: danes ob 12. uri pridi v slepo ulico za banko. Sama. Izročil ti bom nekaj dokazov in lahko boš rešila primer. Se vidiva, 00-5-53.« Odšla sem torej v slepo ulico, oborožena seveda. Ob 12.01 se je izza vogala prikazal moški, oblečen v črno, z masko na glavi. Ni ga bilo mogoče prepoznati, videla sem le, da je iz žepa potegnil pištolo in s spremenjenim glasom povedal: »Samo korak, pa te ne bo več.« Obstala sem kot vkopana. Nato je odložil aktovko z napisom »dokazi« in stekel stran. Stopila sem do aktovke ter jo odprla. Slaba poteza, slišala sem namreč samo še »PIP PIP PIP«, nato pa je eksplodiralo. Nisem se zavedala, kaj se dogaja. Videla sem, kako krvavim, a se vseeno pobrala na noge in tekla za njim. Nisem bila prepričana, kam je stekel, a sem obvestila vse policijske enote. Tako se je začel najbolj nor lov na kriminalca, kar sem jih kdaj doživela. In tam je bil, videla sem ga, in ko me je zagledal, je začel streljati, na svojo srečo pa sem se izognila vsem kroglam. Kmalu mu je zmanjkalo nabojev. Tako sem ga dohitela in aretirala.

Kasneje smo izvedeli, da je moški profesionalni kriminalca, ki je oropal že 13 bank v tem letu. V Franciji so ga skoraj ujeli, a je imel še enega asa v rokavu. Se še spomnite trgovine brez prodajalke? No, bandit je imel talce – lastnike objektov v bližini bank. Vsi so zdaj že doma, na varnem, jaz pa s tem zaključujem svojo zgodbo.

Neža Brezovnik, 6. a

Tudi pravljicarji so med nami. Preberite in se potopite v svet čarobnega, nenavadnega, čudežnega

...

MUCA PIKA IN ZIMA

Nekega dne, ko se je muca Pika zbudila, se je začudila, zakaj je zunaj vse tako belo. Res jo je zanimalo, zato se je odpravila na pot. Najprej je šla do kokoši Koki. Vprašala jo je: »Zakaj je zunaj vse tako belo?« Kokoš Koki na vprašanje ni našla odgovora. Muca Pika je odšla dalje. Prišla je do kravice Liske. Vprašala jo je: »Zakaj je zunaj vse tako belo?« Tudi kravica Liska na vprašanje ni našla odgovora. Muca Pika se je odpravila do kužka Pikija. Vprašala ga je: »Zakaj je zunaj vse tako belo?« Kuža Piki pa ji je povedal: »Prišla je zima, zato je zunaj vse tako belo!« Muca Pika se mu je zahvalila in od sedaj tega nikoli ne bo pozabila.

Eva Planinšec, 3. a

ČAROBNA ŽOGA

Nekoč je bila žoga, ki je bila osamljena in zapuščena. Ta žoga ni bila navadna, ampak čarobna. Prišla je punčka in jo je našla. Odnese jo je domov. Tej punčki je bilo ime Alja. Alja se je igrala z žogo, a nekega dne je rekla: »Ta žoga je dolgočasna!« In jo je vrgla v steno. Ampak ni vedela, da je ta žoga čarobna. Nato je mami in očetu rekla: »Kupita mi igračo!« Rekla sta ji, naj se igra z igračami, ki jih ima. In Alja je šla v sobo. Tam je videla, da se je žoga spremenila v govorečo žogo. Od takrat se je vedno igrala z njo.

Nina Mačič, 2. b



Manca Kotnik, 1. b

ČAROBNI KOVANEC

Nekoč je bil deček, ki je nekega dne našel kovanec. To ni bil navaden kovanec, bil je poseben, zato so mu rekli čarobni kovanec. Ko je deček rekel: »Kovanec, razmnoži se!« se je ta razmnožil. Njegova družina je bila zelo srečna. Dečka so imeli vsi radi. Marsikdo si je želel kakšnega kovanca, ker pa je bil deček dobrega srca, je kakšnega tudi dal komu.

Ema Gregorc, 2. b

HIŠKA NA TRAVNIKU

Bil je lep sončen dan. Odločila sem se, da bom šla na sprehod. Prišla sem do travnika. Usedla sem se na travnik. K meni je pritekel kuža. Vesele je zalajal in potem sva se skupaj igrala. Potem sva se ulegla na travo. Večerilo se je in že sva se odpravila domov. Naslednji dan sva šla na travnik. Dogovorila sva se, da zgradiva hišico. Ko je bila hiška zgrajena, sva zlezla vanjo in zaspala.

Alina Šipek, 2. K

PISANO DREVO

V vasici je bilo veliko dreves, le eno je bilo zelo posebno. Bilo je pisano drevo. Pod njim so se radi igrali. In tisti, ki so se tam igrali, so dobili darilo. En pisan list. Ta list ni bil navaden list. Izpolnil ti je željo. Kar si si zaželel, se je uresničilo.

Karin Kotnik, 2. b



Viktor Nabernik, 1. a

PALČICA NA ZRNU GRAHA IN JUNAŠKE ŠKARJICE

Nekega dne se je mala Palčica zbudila iz sanj in se namesto na svoji mali majceni rožici znašla na visoooooki postelji. Hotela je oditi na zajtrk, ko je ugotovila, da ima postelja vsaj dvanajst žimnic. Razmišljala je, kako naj zleze z nje, a nič pametnega ji ni prišlo na misel. Palčica je začela jokati, a kaj, ko je nihče ni slišal. Kar naenkrat pa je zaslišala rezljanje. Malo se je umirila in čez nekaj trenutkov so v sobo skočile škarjice. Vsa začudena je pogledala čudežne škarjice, bila jih je zelo vesela. V sosednji sobi sta se ravno pogovarjali šivilja Bogdanka in princesa. Princesa (bolj znana kot princesa na zrnu graha) je ravno pripovedovala šivilji, da je vilinec, ki je Palčico preimenoval v Majo, začel dvomiti, da je prava princesa, in jo je poslal na test. Šivilja je prikimavala, nato pa je ugotovila, da pri sebi nima škarjic, ki včasih ponorijo in priključijo kakšno pravljичno osebo. Te so v princeskini sobi res ponorele in priklicale lisico iz pravljice o Mojci Pokrajculji. Lisica si je želela Majo za zajtrk in se je povzpela na žimnice, plezala je in plezala ... Medtem je v sobo vstopila šivilja in škarjicam, ki so se že pomirile, ukazala, naj gredo za lisico. Ta se je prestrašeno umaknila in izginila nazaj v svojo pravljico. Škarjice so tako junaško rešile Majo, ki je opravila test. Po končanem dogodku so se vsi skupaj odpravili na zaslužen zajtrk.

Neža Brezovnik, 6. a



Nika Pavše, 3. K



Ema Jamnik, 3. K

PRINC SI ŽELI NEVESTO

Nekoč je živel princ, ki si je zelo želel ženo. Hodil je po vsem svetu, a nobena ni bila prava. Nekega dne je odšel h kralju in ga vprašal, ali mu da za ženo svojo hčer. Kralj se je začel smejati. Rekel mu je, da jo dobi, če mu bo pasel svinje. Princ je to s težkim srcem sprejel. Živel je v majhni koči, približno dvanajst metrov daleč od kraljevega gradu. Ko je nekega dne pasel svinje, je začelo zelo močno pihati. Pihalo je vedno hitreje in močnejše. Naenkrat je z drevesa pasla zlata palica. Na palici je bil listek, na katerem je pisalo: Palica izpolni vse želje. Princ je s svinjami odhitel v grad in kralju povedal vse, kar se je zgodilo. Kralj je seveda zahteval, da mu princ palico izroči. On tega ni hotel storiti. Kralj mu je ponujal visoko plačo, a se ni vdal. Nato se je kralj tako razjezil, da je ukazal, naj princa obglavijo. Prestrašeni princ se je odločil pobegniti. Ponoči je ušel skozi okno. Odšel je domov. Tam je spet čakal na pravo ženo. Nekega dne je zunaj močno deževalo. Naenkrat na vrata nekdo potrka. Princ odpre vrata in pred seboj zagleda lepo dekle. Dekle je vprašalo, če lahko prespi pri njem. Princ je dovolil in ji z veseljem pripravil ležišče. Naslednji dan je deklica že zelo zgodaj odšla. Princ jo je povsod iskal, ni je bilo. Objokan je odšel k morju. Tam je videl nekaj nenavadnega. Videl je morsko deklico. Pogovarjala sta se in vprašal jo je, ali bi poročila z njim. Deklica je privolila, a le pod pogojem, da pride on k njej v vodo. O, to pa je težava! A princ se je spomnil na zlato palico in si zaželel, da bi se lahko z morsko deklico poročil v vodi. Tako se je tudi zgodilo. Princ in morska deklica sta se poročila in v vodnem kraljestvu srečno živela do konca svojih dni.

Hana Gorenšek, 6. a

PIŠEM RIME, PIŠEM PESEM ...

Tudi pesniki se rojevajo že v šolskih klopeh. Začetniško igrivost in preprostost počasi zamenja zamišljenost, resnost, čutnost. Kdo ve, morda kdaj kasneje kdo od teh, ki so pesnili tokrat, postane znan poet.

MIŠKA

Miška mala, kam hitiš? Kam hitiš?
 Miška mala, kam hitiš? Kam hitiš?
 Miška mala, kaj želiš? Kaj želiš?
 Miška mala, kaj želiš? Kam se ti mudi?
 Jaz želim si sirčka –
 od kmetice na onstran, kjer bele so vasice.

Eva Planinšec:, 3. a



Hana Smrečnik, 1. b

ZAJČEK

Zajček zajček,
 ti med jajčka si se skril.
 Tja med pirhe, tja v gozd, med pirhe
 bleščeče in svetleče,
 pobarvane v zlato.

Mark Kolar, 1. b

Ajda Kotnik, Tina Rek Kotnik, 3. a

LISICA V GOZDU

Lisica Mica šla je v gozd
 čez en majavi most.
 Njena mama je kraljica,
 ona pa tatica.
 Igrala se je s štriglo
 In zbodla se je z iglo.

Vita Švajger:, 4. b



LISICA MICA

Lisica Mica šla je čez en most.

Čez most?

Ja, v gozd.

S štriglo se je igrala.

S štriglo?

Ja, s štriglo.

In mama jo je doma čakala.

S salamo.

S salamo?

Seveda, z mamo salamo.

Manja Buhvald, 4. b



Nace Hribernik, 1. b

KAZALCI

Nista le dva, ampak so kar trije –
minutni, urni in sekundni.

Sekundni teče, teče, teče.

Nikoli se ne upeha,

ciljno črto preteče,

vedno z veliko uspeha.

Mladi urni kazalec

najpočasneje gre,

vedno dolgčas se mu zdi.

Tu je še minutni,

on kar hitro gre,

vsako minuto prestavi se.

Kaj pa teta ura?

On jih usmerja –

najprej sekundni,

minutni in še urni.

Maja Kosmač, 3. a

TEKMA KAZALCEV

Dva kazalca po uri hitita,

na pogled ta steza sploh ni velika.

A kar uro ali 60 minut za njiju traja.

Ta velik hiti, je hiter in krepak.

Ta mali hiti, hiti in hiti,

a ta velik ga vedno prehiti.

In če preveč pohiti,

takoj urar tja pridrvi.

Obstaja pa še sekundni kazalec,

ki brzi in govori:

»Počakajte, počakajte, kmalu naslednja bo minuta!«

Šteje sekunde in nikoli ne obupa.

Neja Veselko Pogorelčnik, 3. a

MOJA MAMA

Moja mama je ljubeča.
Kot srce hrepeneča.
Vedno spravlja me v smeh,
to nam gre vse v red.
Moja mama je prijazna,
vedno nekaj mi pove,
včasih tudi me objame,
to je dobro zame.
Pravljico mi zdaj prebere,
resnično iz srca.

Saj jaz to vem.
Saj jaz to vem.

Tinka Ivartnik, 3. K



MOJA MAMA

Moja mama je radodarna in pametna.
Če je ne bi bilo, jaz ne bi obstajala.
Zato mamu mojo spoštujem in rada
jo imam.
Mama pomaga mi, če znajdem se v
zadregi.
Moja mama mi razloži,
kaj je dobro in kaj ni.

Julija Mežnarc, 3. K

Neža Lauko, 1. b

Nejc Planšak, 4. b



MOJA MAMA

Moja mama je prava lisica,
neznansko je dobra ta njena pica.
Večkrat jo jeva na pikniku v gozdu,
pri njenem najljubšem jagodnem grozdu.

Zanimiva postane najina igra,
ko mama ne ve, da tudi avtu reče se tigra.
Včasih res smešna moja je mama,
ko je v zadregi, se trese ji rama.

Nikita Osojnik, 4. b

KRALJ MATJAŽ

Križ kraž kralj Matjaž,
pred Turki branil našo vas.
Vina nam ni manjkalo,
kruha nikoli zmanjkalo,
vsi so bili zares veseli,
saj res dobro smo živeli.

Ko prišli so težki časi,
je boj zavladal v naši vasi,
prišli so Turki,
bilo jih je veliko,
premagali so vojsko našo
in to prav zvito.

Kralj se je uspel rešiti,
v jamo pod Peco skriti,
tam zdaj spi,
ampak vsak si to želi,
da hitro se prebudi
in da mir v naši vasi spet zaživi.

Lenart Zabev, 7. a



Miha Vrčkovnik, 4. K

Dejan Gerhold, 4. K



KRALJ MATJAŽ

Kralj Matjaž je naš simbol,
vsem Slovencem je v ponos.
Kadar nam je zelo težko,
se ga spomnimo in pokličemo na po-
moč.

Kralj Matjaž, Matija Korvin,
naš idol in naš spomin.
V najtežjih časih si pomagal
in nam upanje budil.

Na Koroškem še posebej
smo povezani s teboj.
V Peci tvoj je zadnji dom,
tja nas vleče ta idol.

Kadar koli smo v težavah,
vedno Kralj Matjaž pomaga.
Zato te bomo vedno spoštovali častili
in za pomoč prosili.

Neža Švajger in Lovro Bobek, 8. b

KRALJ MATJAŽ

Kralj Matjaž velik je junak,
nikjer na svetu mu nihče ni enak.
Z Alenčico svojo globoko pod Peco spi,
njegova zvesta vojska čaka ga v temi.
Ga gora v svoje globine je sprejela,
njega in vso vojsko pred vragom otela.
Obljubo Matjaž je narodu slovenskemu dal,
da ko sedemkrat se mu brada okrog mize ovije
in ko slišal bo, da narod njegov po pomoči vpije,
da takrat bo z vojsko svojo iz dolgega spanca vstal.
Z mečem bo rešil ljudstvo gorja in
ponovno zavladal od Pece do morja.

Nina Hudrap, 8. c



Ana Ločnikar, 1. a

MOJA NAJ KNJIGA

Učijo nas, nas popeljejo v svet domišljije, nam pomagajo preganjati dolgčas ... Knjige. Katere so naj?

Moja najljubša knjiga je Čarobna hišica na drevesu. Najbolj všeč mi je, ker je zelo napeta. Vsak večer brat in sestra stopita v hišico na drevesu. Tam je njun čarobni svet. Srečata tudi prijazne dinosavre in ne najbolj prijazne viteze. Ker sestrica bratca ne uboga, večkrat zaideta v težave. V svetu vitezov sta nekoč skoraj pristala v ječi. Na srečo sta se za las izmuznila. Potem sta padla v jarek, poln krokodilov. Tudi tam se jima je nasmehnila sreča. Skratka – zapletov v zgodbah nikoli ne zmanjka, zato knjigo obožujem. Rad jo berem.

Žiga Verneker, 4. a

Moja najljubša knjiga je Grozna hiša. Najljubša mi je zato, ker je grozljiva in zato, ker v njej nastopajo mumija, vampirji in čarovniki. Prebral sem jo že osemkrat, moj bratranec pa enkrat več. Všeč mi je tudi zato, ker je v njej veliko dogodivščin in zanimivosti. Najljubša mi je zato, ker je srhljiva. Je izvrstna. Ko sem jo prebral mami, se je ustrašila in mi rekla, kakšno knjigo berem.

Matic Podojsteršek, 4. a

Jaka Topolovec, 1. b



Moja najljubša knjiga je Hektor. V njej so omenjene štiri osebe in pes Hektor. Zgodbe so zelo zanimive. Hektor misli, da je zelo pameten in da on vse ve. Trenutno berem knjigo z naslovom Hektor in male ljubezni. Naslednjo bom prebrala knjigo z naslovom Hektor in ribja usoda. Zagotovo bom prebrala čisto vse!

Lina Cigler, 4. a



Anja Kordež, 1. b

Neja Koprivnikar, 1. b



Moja najljubša knjiga je Črna kokoš. Govori o siromašni družini, ki dela za bogatega kmeta. Revnemu kmetu nekega dne bogati naroči, naj vse smeti odnese k hudiču. Ko prispe pred hudičevo jamo, ta opazi, da je reven in pošten mož, zato mu da črno kokoš. In ta kokoš nosi zlata jajca. Bogati kmet je nevoščljiv, zato gre še sam k hudiču in mu za črno kokoš ponudi vse, kar ima. Hudič mu jih da kar deset, a kmet kmalu ugotovi, da so to čisto navadne kokoši. Njegov pohlep je bil tako poplača slabim.

Manca Mlinarič. 5. a

Moja najljubša zbirka knjig je zbirka Lola. Knjige so zelo zanimive. Lola ima najboljšo prijateljico in tudi jaz jo imam. Lola je v vsaki knjigi, preden zaspi, v mislih detektivka, super zvezda, dreserka živali ... To mi je pri njej zelo všeč. Knjige iz te zbirke so zelo debele, a nič zato, saj lahko tako še bolj dolgo uživam v branju. Zbirka ima 7 delov. Prebrala sem že prve tri knjige, komaj čakam, da preberem naslednjo. Upam, da bo tako zanimiva kot prejšnje tri.

Zala Brezovnik, 4. a

Moja najljubša knjiga ima naslov Živalske novice. Napisal jo je Primož Suhodolčan. Pripoveduje o prigodah živali ter o fantu. Knjiga ima več zgodb. Med zgodbami so različni stripi. Všeč mi je zato, ker so v njej tudi šale.

Nika Kotnik, 5. a



Nuša Prasnic, 1. b

Tin Lesjak, 1. b



Moja najljubša knjiga govori o tem, da deček ne mara svoje babice. Ampak ko odkrije njeno skrivnost, da je slavna tatica draguljev, jo začne imeti rad. Potem se odločita, da bosta ukradla kronske dragulje, a jih ne, saj ju zaloti kraljica. Z njo se nato spoprijateljita. Ko prideta domov, babica dečku pove, da je bolna in kmalu zatem umre. Knjiga je zanimiva, napeta in dramatična, zato mi je všeč. Uganete njen naslov?

Lara Ledinek Hovnik, 5. a

Moja najljubša knjiga je Kuža, zaljubljen kot pes, njen avtor je Primož Suhodolčan. Kuža je iskal nevesto in se je prvič zaljubil v žabo, v drugo se je zaljubil v lisico, v tretje v kačo, v četrto pa v cvilibabo, ki je samo cvilila. Nato se je končno zaljubil v psičko, ki je bila zelo lepa in prava zanj.

Teja Boženk, 5. a



Žana Berlizg Kerbev, 1. b



OSNOVNA ŠOLA

KoroškiEKLARJI

Prispevke zbrali in uredili

Učenci ID Jekleničke,
Anja Mravlak, Jasmina Medvešek in Jasmina Pečovnik

Naslovnica

Maček Muri, Katarina Mikolič, 1. b

Oblikovanje

Anja Mravlak, Jasmina Medvešek, Aljaž Banko in Jasmina Pečovnik

Ravne na Koroškem, junij 2016

Prispevki učencev zaradi ohranitve posebnosti njihovega izražanja niso v celoti lektorirani.